

да видимъ Бога?
Никое човѣшко
око не би могло
да издържи да гле-
да Бога. Той жи-
вѣе въ свѣтина,
къмъ която никой
не може да се
доближи!

—Много ти бла-
годаря, мамичко,
загдето ми разка-
за тѣзи хубави нѣ-
ща. Сега зная ве-
че, какъ да отго-
воря на Иванка, когато каже, че
нѣма Богъ! — каза съ радостно

свѣтнали очи малката русокоса Ли-
лянка.

„Небесата проповѣдватъ славата на Бога
и за дѣлата му възвестява твърдѣта“.

(Библията: Псал. 18, ст. 2).

Заветъ.

Обичай пѣснитъ, игритъ!
Люби полята и горитъ...
Защото тѣ сж само радостъ
и вѣчна за душата сладостъ!

Обичай страстно планинитъ —
въ родината си долинитъ...
Защото рай сж тѣ чудесенъ
и даръ отъ Бога Твой небесенъ!

Обичай още снѣговетъ,
водитъ бистри... ледоветъ...
Защото весель тѣ те правятъ
и радостъ чиста ти доставятъ!

Обичай цѣлата природа!
И българската славна рода!
Обичай Христа и Голгота
и всичко добро въвъ живота!

Божидаръ Маковъ.

Братя.

Митко и Данчо бѣха съседи. Само единъ плетъ дѣлѣше двороветъ имъ, а и въ училище чиноветъ имъ бѣха единъ до другъ. Но тѣ никога не дру-
жеха, не говорѣха помежду си и не се събираха. Докато Митко бѣ набоженъ, кроткъ, послушенъ и милостивъ, Данчо, напротивъ, бѣше зълъ и жестокъ. Той винаги гледаше да напакости на Митко. Клеве-

тѣше го предъ учителката, скришомъ го замѣрваше съ камъни и насѣкваше кучетата по него, колчемъ пѣти минѣше край тѣхния вратникъ.

Рано сутринъта, въ единъ лѣтенъ день презъ ваканцията, Митко изкара овцетъ на паша. Той отиде при рѣката; пустна стадото да хрупка сочната зелена трева, а самъ седна на брѣга и се загледа въ